

EVROPSKÁ SPACE OPERA

SVIT MAGNETARU

ALEŠ PITZMOS

VESMÍRNÁ
ASOCIACE

BROKILON

Aleš Pitzmos

SVIT MAGNETARU

Copyright © 2019 by Aleš Pitzmos

Cover © 2019 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-466-6

ISBN PDF: 978-80-7456-467-3

ISBN ePub: 978-80-7456-468-0

ISBN Mobi: 978-80-7456-469-7

Aleš Pitzmos

Svit magnetaru

Vesmírná asociace
kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí *

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. *Chlad Chiméry **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. *Třpyt strangeletu **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé příměří **

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. *Třináct dnů guerilly **

** připravujeme*

<http://spisovatel-ales-pitzmos.webnode.cz/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

*Stříbrné hvězdy v mé černé noci,
studené jako led, ale nádherné,
putují skrz zlomené stíny.
Řeka života je zcela naplněna hříchy.
Voda, kterou piju, je krev na mých rukách.*

Xandria, Blood On My Hands

Prolog

Průkopník

Eridanus, první loď
schopná cestovat hyperprostorovými koridory

26. března 2152

Když nastala exploze, prudce to mnou trhlo v pásech, až jsem ucítil palčivou bolest v hrudním koši; málem mě rozervalo.

Záhy celý můj svět zčernal. Ten tam byl raketoplán, v jehož pilotním křesle jsem seděl, a úchvatná podívaná, která se mi nabízela za průzorem kokpitu. Byla jen tma, černá jako sama smrt.

Nevím, jak dlouho jsem byl mimo, než jsem opět přišel k vědomí. Zamrkal jsem, jak jsem se snažil prohlédnout, vzdoroval jsem přítom bolesti na pravé straně hrudníku; nejspíš jsem si zlomil několik žeber. Když jsem konečně prozřel, mým prvním vjemem byly kontrolky znepokojivě žhnoucí na pilotním

panelu. Podíval jsem se na displej letové konzole: pravý fúzní motor mého raketoplánu přestal reagovat. Unikal mi vzduch z tisíce mikroprasklin po celém trupu. Stroj nekontrolovatelně rotoval, ale ne natolik rychle, aby se mi udělalo mdlo.

Snažil jsem se uklidnit.

Tohle už jsem kdysi zažil. Nebylo to nic nového. Navíc jsem byl zvyklý řešit složité situace ve stresových podmínkách.

Rád bych proto věřil, že to zvládnou. Nicméně dnes, v tento okamžik, bylo všechno jinak.

Vyhlédl jsem čelním průzorem do vesmíru. Když se stroj znovu otočil kolem své osy, zjistil jsem, že je blíž. Mnohem blíž.

Klesal jsem k akrečnímu disku černé díry, k jejímu věčně hladovému chřtánu nekonečna.

Takže takhle zemřu, došlo mi. Kvůli vlastní pošetilosti.

Nikdy se už nevrátím na Zemi. Nikdy jim neřeknu, co všechno jsem viděl. Nikdy se nestanu předsedou Vesmírné asociace.

Ne, protože Gerard le Comp zemře tak, že ho rozdrtí černá díra...

O pět hodin dříve

Ležel jsem s Margaret v posteli a objímal její nahé, zpocené tělo. Cítil jsem, jak jí buší srdce. Stejně jako moje.

„Gerarde,“ zašeptala.

Umlčel jsem ji polibkem.

Oba jsme měli rodiny. Ženil jsem se před dvěma lety, několik měsíců před tím, než *Eridanus* opustil oběžnou dráhu Země, Margaret měla už dokonce dvě děti. Jenže tohle všechno teď bylo světelné roky daleko. Teď jsme oba žili jiné, paralelní životy.

Margaret de Werrové táhlo na čtyřicítku, přesto měla pružnou atletickou postavu, zelené oči a plavé vlasy, které se jí vlnily do drobných prstýnků. Navíc byla uznávanou astrofyzičkou,

měla IQ 156 a zastávala vrcholnou funkci v megakorporaci *SpaceResearch*. Byla to úchvatná žena. Stejně zvláštní člověk, jako jsem byl i já sám.

Nejdřív jsme se tomu snažili vzdorovat. Té vzájemné, takřka osudové přitažlivosti.

Dokud jsme se před třemi týdny nepotkali na vyhlídkové palubě *Eridanu*. Tehdy jsme se spolu poprvé pomilovali.

Slibovali jsme si, že to bude jen jednorázovka. Oba jsme dosud žili zodpovědně, své partnery jsme milovali a respektovali. Navíc jsme byli kolegové. Jenže to mezi námi bylo silnější. Během těch šílených tří týdnů se to opakovalo ještě několikrát.

Vzájemné sblížení, dotyky, polibky, sex. To vše se pro nás stalo drogou.

Margaret mě vytrhla z myšlenek, když mi ovinula ruku kolem hrudi. „Gerarde,“ zašeptala. „Myslíš, že se odsud dostaneme?“

Když tu otázku vyslovila, cítil jsem, jak se jí znovu rozbušilo srdce. Tentokrát ne vzrušením, ale strachem, který jako zhoubný virus napadl všechny na palubě *Eridanu*. Možná proto za mnou dnes večer přišla a my se znovu pomilovali. Mohlo to být totiž naposledy.

Ale já věděl, že není...

Vstal jsem z lůžka a přistoupil k průzoru.

Vlnila se za ním. Divoká, krásná a děsivá.

Obrovská rotující černá díra.

Skrz zatemněný průzor jsem sledoval její masivní, oslnivě zářící akreční disk plný horkého plynu klesajícího k horizontu událostí, místa naprosto odříznutého od našeho vesmíru, protože z jeho masivního gravitačního pole neunikne ani světlo.

Příroda před námi demonstrovala svou sílu, stejně nespoutanou, jako byla vášeň, která mě vážala k Margaret. Právě obludná

gravitace černé díry nás vytáhla z hyperprostorového koridoru a zle poškodila jeden z iontových motorů *Eridanu*. Bylo otázkou, zda do něj loď dokáže znovu vlétnout.

Ale Robert Richard Korolis, můj přítel, šéfinženýr a muž, který měl na svědomí technologii generátoru pro vstup, mě ujistil, že to možné je. Jeho technici na lodi pracovali už více než dvacet hodin. Podaří se jim ji opravit. Věřil jsem jim stejně jako všem na palubě *Eridanu*. Protože jsme byli ti nejlepší z nejlepších, elita naší neokorporátní společnosti.

Věděl jsem, že se odsud dostaneme.

Protože to byl náš osud...

Otočil jsem se k Margaret. „Zvládneme to,“ řekl jsem jí a byl si tím jistý. „Vyvážneme.“

Vrátil jsem se k ní. Její otevřená náruč mě vítala...

*

Objevovali jsme vpravdě úžasné věci... a některé z nich byly až na hranici našeho chápání.

Stál jsem ve skladišti osm na palubě H, které bylo v dočasné karanténě, a díval se na NĚ.

Stalo se to před měsícem. Z hyperprostorového koridoru jsme se vynořili v soustavě hvězdy Upsilon Andromedae A, vzdálené třiačtyřicet světelných let od Země. A něco jsme zachytili. Byl to signál, zřejmě umělého původu. Něco, z čeho by měli vědci, kteří kdysi dávno pracovali pro SETI, obrovskou radost.

Zatajili jsme to – před řadovými členy posádky. Vedl jsem výsadek a jeho členy byli lidé, kterým jsem důvěřoval nejvíc, ti nejlepší, jež jsem na misi dostal. Margaret de Werrová, Robert Korolis, vyhlášený exobiolog Jeremy Kwon a jeden z jeho asistentů.

A našli jsme něco, co mohlo všechno změnit, záhadu uvězněnou na věčnost v rozbouřené atmosféře horkého Jupitera Upsilon Andromedae Ab. Já však věděl, že je to teprve začátek.

Stejně jako nesčetněkrát předtím jsem si nyní prohlížel to, co jsme tam v pekelné záři masivní hvězdy spektrální třídy F objevili – a co jsme ukryli sem, do skladiště.

Dotkl jsem se přívěsku, který jsem měl na krku – i ten byl součástí záhady.

A nechápal jsem to. Jak? Proč? Kdy?

Existoval někdo, kdo mi na ty otázky mohl odpovědět. Jenže byl nevypočitatelný. A já věděl, že se ptát nemám. Pokud mi bude chtít odhalit něco dalšího, udělá to.

Zhluboka jsem se nadechl, vyšel jsem ze skladiště a pečlivě ho zapečetil.

Kráčel jsem chodbami *Eridanu* jako už tisíckrát předtím.

Ale vždy... vždy to bylo úžasné.

Protože jsem prožíval svůj sen.

Ve své podstatě existují dva typy lidí. Chovní koně a tažní koně.

Chovní koně se neustále hledají. Nemají cíl, smysl. Nedomáží se rozhodnutí, překračovat hranice a někam se posunovat. Jen se zaklínají slovy: možná, někdy, do budoucna. Svůj život tak ve většině případů jen promarní. A když zemřou, nikdo po nich ani nevzdechne.

Já jsem byl tažný kůň. Vždycky. Už od mládí jsem věděl, co chci dělat. Chtěl jsem být ve vesmíru, objevovat. A jednou, jednou se stát předsedou Vesmírné asociace, sdružení pozemských megakorporací, toho nejlepšího, čeho lidstvo dosáhlo.

Protože my jsme Vesmírná asociace.

Nepochyboval jsem, že se mé sny naplní, protože jsem si za nimi tvrdě šel. Nespoléhal jsem se na náhodu ani na osud, jako to dělají chovní koně. Nebyl jsem líný a pohodlný.

Díky píli a houževnatosti jsem se stal nejmladším velitelem saturnské orbitální stanice *Ring II* a předsedou jedné z nejvlivnějších megakorporací Vesmírné sekce, *Solar System Research Megacorporation*, se sídlem v kalifornském Santa Fe.

Měl jsem nakročeno k tomu, abych se jednou stal předsedou celé Vesmírné asociace. To byl můj hlavní cíl. Celá léta jsem sprádal složitou síť kontaktů, aby mi to bylo umožněno. Znal jsem se s nejvlivnějšími lidmi své doby: s tajemníkem současného předsedy Imanuelem Cruzem, s doktorem Casperem van Dykem, dvojnásobným laureátem Nobelovy ceny a bývalým předsedou Komise pro vědecký výzkum Vesmírné asociace. A s mnoha dalšími.

Věděl jsem však, že jeden sen se mi nikdy nesplní, ať už pro něj udělám cokoli. Ironií bylo, že to byl právě ten ze všech největší.

Do vesmíru jsem se poprvé dostal už v osmi letech, na lodi *Persefona*, které velel můj otec, Herbert le Comp. Tehdy, hluboko v Kuiperově pásu, jsem vyslovil své největší přání, že bych chtěl jednou cestovat ke hvězdám.

Bylo jen zbožné, jak jsem pochopil o několik let později. Zákony einsteinovského vesmíru nešlo jen tak snadno obejít.

Jenže všechno změnilo něco, co se stalo před pěti lety.

Tehdy jsem byl společně s otcem v asociační části Marsu, kde se spouštěl největší kruhový urychlovač částic v dějinách, Genesis. Bylo to duchovní dílo Caspera van Dyka a mého dobrého přítele Roberta Korolise.

Tehdy se stalo něco, s čím nikdo nepočítal. Když začal urychlovač emitovat strangelety, částice podivné hmoty, náhodně se otevřel vstup do hyperprostorového koridoru v atmosféře Marsu. A my dostali do vínku umělou síť zkratk tunelovanou ve vyšším rozměru, která nám umožnila cestovat po vesmíru,

dostat se celé tisíce světelných let daleko od Země. *Eridanus* byl první experimentální loď s posádkou, která se do koridoro-
rového systému vypravila. Všude tam, kde jsme se ocitli, jsme psali dějiny.

A já jsem chtěl udělat další krok.

Když se přede mnou objevily bezpečnostní dveře uzavírající vstup do hangáru, věděl jsem, že ho chci učinit. I když to všichni považovali za bláznovství.

Jakmile se dveře rozevřely, spatřil jsem jeden z našich raketoplánů typu *StarExplorer*, experimentální stroj osazený fúzními motory. Technici na něm pracovali už několik hodin, zejména na jeho trup navařovali další pancéřové pláty. Jeho strukturální integrita musí vydržet to, co se chystám udělat.

Muž, který techniky sledoval, se otočil. Byl to vychrtlý, prošedivělý šedesátník s rašícím plnovousem, asketickou tváří a hluboko zapadlýma temnýma očima. Kdyby se narodil ve středověku, typově by se velice hodil na mnicha. Anebo inkvizitora...

„Ty ses zbláznil!“ vykřikl Robert Korolis. „Tohle nemůže vyjít, Gerarde! Vzpamatuj se! Nemůžeme přijít o našeho kapitána! Pokud to chceš opravdu provést, pak ji může *Eridanus* vypustit...“

„Ne. Musím to udělat já sám. Chci se ujistit, že nabere správnou trajektorii.“

Robert zavrtěl hlavou. „Měj rozum. Manévrovat v blízkosti černé díry je riskantní podnik. Sotva se přiblížíš k akrečnímu disku, raketoplán to roztrhá...“

Mávl jsem rukou k technikům, kteří tvrdě dřeli na zpevnění trupu. „Od toho jsou tu oni.“

„Nedokážou dělat zázraky. Stejně jako já.“

„Už jsi jich pár udělal.“

„Možná o mně máš přehnané mínění.“

„Nemám.“ Položil jsem rozrušenému příteli ruce na ramena. „Já to zvládnou, Roberte. Jen mi, prosím, věř.“

Zavrtěl hlavou. „A kdo bude kapitánem, když to nedáš? Uvažoval jsi nad tím?“

Líbilo se mi, že mluvil zpříma. Vždycky.

Na upřímnou otázku následovala upřímná odpověď. Jak jednoduchá byla... „Ty.“

„Jsem jen fyzik s bláznivými nápady, nic jiného.“

„Nepodceňuj se, Roberte. Je toho v tobě mnohem víc. Jednou se to ukáže. Já v to pevně věřím.“

„Takže tě nepřesvědčím?“

„Ne. Za jak dlouho bude raketoplán připravený ke startu?“

Robert si povzdechl. „Dej mi ještě dvě hodiny.“

„Fajn. Máš je mít.“

*

Robert byl přesný jako hodinky. O necelé dvě hodiny později jsem seděl ve stroji a vedle mě na sedadle kopilota spočívala urna s ostatky mého otce.

Položil jsem na ni ruku. „Kéž bys tu mohl být se mnou, tati.“

Už od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že budu velitelem *Eridanu*, jsem chtěl, aby otec viděl mou loď odplouvat. Osud je však někdy krutý a potměšilý: zemřel několik měsíců před začátkem mise. Zasáhlo mě to. Víc, než si ostatní mysleli. Jenže jsem si nemohl dovolit dát něco z toho najevo. Byl jsem kapitánem lodi, velitelem mise. Na Zemi mě sledovali psychiatři. Kdyby poznali, jak moc mě ta ztráta bolí, jak moc mě rozhodila, mohli mě stáhnout. A to jsem nemohl dovolit.

Protože tohle byl nejzásadnější okamžik v dějinách lidstva. A já musel být u toho.

Takže jsem to všechno v sobě dusil.

Urnu s otcovými ostatky jsem vzal s sebou, do vesmíru, abych ho v něm pohřbil. Bylo to důstojné. On v něm strávil takřka celý svůj dospělý život, dlouhých čtyřicet let. Navštívil všechny planety našeho solárního systému a vydal se i hluboko do Oortova oblaku, shluku komet a zmrzlých pozůstatků z dob formování Sluneční soustavy, který ji obklopoval jako cibulová slupka.

Byl to pravý vesmírný vlk, pravý hrdina.

Během uplynulého roku, který jsme trávili tím, že jsme křižovali koridory, jsem nenašel místo, kde ho pohřbít. Mělo to být v atmosféře nějaké plynné planety? V útrobách hnědého trpaslíka? Ve spalující výhni bílé hvězdy spektrální třídy A?

Nevěděl jsem. Žádná možnost mi nepřišla dost dobrá, hodná místa posledního odpočinku mého otce.

Až jedna přišla sama.

Černá díra.

Jedna z nejbrutálnějších sil ve vesmíru.

Právě do ní jsem se rozhodl vystřelit urnu s jeho ostatky. Hrozilo jisté riziko, že neodolá slapovým silám, které v oblasti horizontu událostí překračují veškeré meze, a bude rozervána na elementární částice – a můj otec se tak navždy stane součástí vesmíru. Ale já se ji pokusím vypustit tak, aby to vydržela.

Položil jsem si několik zajímavých otázek.

Co je vlastně pod horizontem událostí černé díry? Singularita, místo, kde selhávají nám známé přírodní zákony? A co je za ní? Není to vlastně jen cesta? Einstein-Rosenův most, dimenzionální brána anebo červí díra spojující náš vesmír s jiným?

Můj otec byl celý život průkopník. Možná bude první z nás, kdo se podívá „někam jinam“.

Setřel jsem si osamělou slzu, která mi skanula po tváři, a aktivoval spodní trysky. Když jsem raketoplán dostal do vzduchu, navedl jsem ho k hangárovým vratům, která se pomalu rozevírala. Za nimi na mě zívala černota věčné kosmické

noci. A nemilosrdný zabiják, do jehož tenat jsem se rozhodl vkročit...

Ve sluchátkách mi zarachotilo. „Nepřibližuj se k akrečnímu disku blíže než na tři sta tisíc kilometrů,“ nabádala mě Margaret. Hlas jí mírně kolísal. Měla o mě starost. Věděl jsem to.

Vrátím se, chtěl jsem jí říct, ale nemohl jsem. Všichni v centrále *Eridanu* by to slyšeli. Náš vztah byl jen a pouze naší záležitostí. Nebyla to veřejná věc.

„Dobrá,“ zamumlal jsem místo toho. „Sedí výpočet trajektorie? Klesne urna skutečně pod horizont událostí?“

„Naším štěstím je, že se jedná o rotující černou díru. Pokud urnu vypustíš pod vypočteným úhlem a raketoplán zachová stabilní rychlost, pak ano.“

„Pokusím se o to.“

Nasměroval jsem raketoplán přímo k oslnivě zářícímu akrečnímu disku. Hypnotizoval mě. Anebo se mi to alespoň zdálo. Koukl jsem na přístroje. Do největšího „bezpečného“ přiblížení zbývalo pouhých dvě stě kilometrů.

Mírně jsem ztlumil tah fúzních motorů a znovu zkontroloval kurs.

Když jsem zjistil, že jsem, kde mám být, pocítil jsem mrazení v břiše.

Bylo na čase vypustit urnu s otcovým popelem.

Rozloučit se.

Navždy.

Aktivoval jsem autopilota a zašel do zadní části raketoplánu, kde jsem se převlékl do standardního skafandru. Potom jsem zamířil do přechodové komory s urnou pod paží.

Jinak než tím, že bych provedl EVA, nešlo vypuštění uskutečnit. Na malou chvíli budu viset nad černou dírou jen já, vystavený jejímu extrémně silnému gravitačnímu poli a elektromagnetickému záření, které emituje. Skafandr byl těžkopádný,

s robustní helmou a EM štítem. Těch pár vteřin venku bych měl vydržet. Alespoň Robert tomu věřil. A já věřil jemu.

Nadechl jsem se a otevřel poklop. Hned, jak jsem to udělal, se do mě opřely mocné síly černé díry. Cítil jsem, jak se všechno ve mně natahuje jako na skřipci, lákané monstrem tam dole. Vymrštil jsem urnu do prostoru.

Potom jsem poklop rychle uzavřel a úlevou se zhroutil na podlahu.

Sbohem, tati, zašeptal jsem v duchu.

Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval, uklidnil divoce bušící srdce a dech, zbavil se žalu, který trhal mou duši.

Potom jsem si nemotorně sundal helmu, vyprostil se z obleku a zamířil do kokpitu.

Vypnul jsem autopilota a chystal se obrátit stroj zpátky k *Eridanu*, když...

...došlo k explozi.

*

„Kapitáne? Jste v pořádku? Kapitáne, co se děje?“

Stiskl jsem tlačítko na panelu, i když mi dalo velkou práci k němu přiblížit ruku. Po zádech mi stékaly čůrky ledového potu. Hrudník mi hořel. „Tady Comp,“ zasípal jsem. „Jsem v pořádku. Ale raketoplán... pravý fúzní motor je nadranc.“

„Musels vletět do nějakého materiálu vně akrečního disku,“ ozval se Robert. „Sakra, ty bezohledný, sobecký a egoistický parchante, já ti říkal, že to nemáš dělat!“

I přes vážnost situace jsem se neubráníl úsměvu.

„Doletíme pro tebe,“ řekl Robert to, čeho jsem se obával.

„V žádném případě. Nemůžete riskovat další poškození lodi.“

„*Eridanus* má silné pancéřování.“

„Ale iontové motory. Ty nemají dostatečný tah na to, aby ho vytáhly z gravitační studny černé díry. A ty to dobře víš.“

„Stačí se přiblížit jen natolik, abychom tě zachytili magnetickým hákem.“

„Nemáte šanci, Roberte. Já už jsem mrtvý. Teď jsi kapitánem *Eridanu* ty.“

I když jsem byl odsouzený k smrti, zůstal jsem klidný. Až moc. Vždycky jsem si představoval, jaké to bude, co při tom budu cítit. Zmatek? Strach? A teď... teď nebylo nic. Jen pokoj, mír a tiché odhodlání.

Půjdu za otcem. Dřív, než jsem si myslel. Oba na věčnost spočineme v chřtánu černé díry. Anebo se vypravíme na cestu tam, kam se žádný člověk dosud nevydal...

A *Eridanus*... *Eridanus* svou misi dokončí. Vím to. Protože je důležitější než já.

„My to tak snadno nevzdáme, Gerarde!“ vykřikl Robert. „A to kapitánování si můžeš strčit, víš kam!“

„Ne, příteli. Je pozdě. Odleťte. Beze mě.“

Vypnul jsem komunikaci. Nebyl čas na plané handrkování.

Raketoplán přestal vlivem gravitace černé díry rotovat, přesto se k ní bez ustání přibližoval. Začal se nekontrolovatelně chvět. Bylo jen otázkou času, než ho roztrhají slapové síly.

Dotkl jsem se svého přívěsku, čerpal z něj energii. A rovnováhu.

Potom se to stalo.

Několik kilometrů pode mnou se silně zablesklo a něco se tam objevilo. Přimhouřil jsem oči. Velice rychle se to hnalo ke mně jako velká nezřetelná šmouha. A naprosto to ignorovalo masivní gravitaci černé díry pod námi. Jako kdyby to odolávalo všem fyzikálním zákonům. Bylo jisté, že se to něco střetne s mým raketoplánem.

V poslední chvíli jsem instinktivně zavřel oči.

Následoval zničující náraz. Někde zaskřípal kov. Na okamžik jsem ucítil obrovské přetížení, snad devět G, jak selhaly stabilizátory. Vmáčklo mě to do sedačky a dalo mi vzpomenout na vesmírný výcvik. Zlomená žebra zaprotestovala.

Raketoplán... se pohyboval.

Otevřel jsem oči a pohlédl ven. To, co do mě vrazilo, byla vesmírná loď, velikostí rovná raketoplánu.

Zalpal jsem po dechu.

Podruhé se velmi silně zablesklo, natolik intenzivně, až mě to oslepilo. Když jsem znovu prohlédl, byl stroj dávno pryč. Aktivoval jsem senzory. Nic. Byl jsem tam jen já, černá díra a *Eridanus*.

Možná se mi to jen zdálo... Mám halucinace, zjitřené smysly...

Ale někde... někde hluboko v duši jsem věděl, že to, co jsem viděl, bylo skutečné. Opravdu do mě vrazila mimozemská loď.

Raketoplán stoupá, došlo mi vzápětí. Ta loď udělila mému stroji natolik silný hybný impuls, že ho to vynášelo z dosahu nenechavých prstů černé díry. Věděl jsem však, že je to jen Pyrrhovo vítězství – za chvíli opět převládne gravitace a začne mě stahovat dolů, do útrob vesmírného zabijáka.

Anebo ne...

Vzápětí to totiž raketoplánem silně trhlo.

Když mi došlo, co se stalo, znovu jsem aktivoval komunikaci.

„Zachytili jsme tě magnetickým hákem,“ ozval se Robert. „Zatahujeme tě do hangáru... pitomče! Možná bych měl být doopravdy kapitánem já.“

Tentokrát už mi to vtipné nepřišlo, protože se mé myšlenky ubíraly jiným směrem. „Viděli jste, co do mě vrazilo, Roberte?“

„Něco jsme zachytili na senzorech, ale je to neprůkazné. Možná to byl jen kus nějakého kovového asteroidu, nevím.“

Důležité ale je, že ti to zachránilo život. Měl jsi velké štěstí. Takové občas mívají jen nerozumní hlupáci jako ty.“

Nesouhlasil jsem s ním.

Tohle nebylo štěstí. Ani náhoda.

Mělo to tak být. Ta věc mi měla zachránit život.

Došlo mi, že jsem důležitý. Stejně důležitý jako *Eridanus*. Jako celá naše mise.

Byla jedna věc, kterou jsem držel před ostatními členy posádky v tajnosti. I před Margaret.

Objevovali jsme vpravdě úžasné věci. Jenže nic z toho nebyla náhoda.

Byla to totiž součást Plánu.

Část I.

Bezejmenný

Neznámé místo, neznámý čas

1

„Měli bychom ho zabít. A jeho druhy taky. Oni nepatří do našeho světa.“

To byla první slova, která jsem zaslechl, když jsem se vynořil ze všepohlcující nicoty.

Muž, který je pronášel, měl velmi autoritativní hlas, byl zvyklý rozkazovat. Přesto jsem za nimi postřehl strach, byť to byl jen jeho osten; vzdálený a nepatrný. Ten neznámý se něčeho hodně bál.

Mě.

To mi našeptal instinkt.

„Nemusí to dojít tak daleko,“ odpověděl mu někdo.

Byla to žena. Mladá, odhadem mezi dvaceti a třiceti lety,

i když usuzovat věk podle hlasu je riskantní – může totiž klamat. I ona měla strach, ale jiný než ten muž.

Věděl jsem toho hodně. O strachu. Ale ne o svém. Sám jsem ho pociťoval málokdy, pokud vůbec. Strach, který jsem znal, patřil jiným lidem....

„Je nebezpečné nechávat je naživu,“ trval muž na svém. „A zvláště jeho. Nese znamení – ty nevidíš jeho lebku? Tělesné deformace? Přijdou si pro něj. Dřív nebo později.“

Zaslechl jsem velmi povědomý zvuk, jako když drhne kov o kůži. Věděl jsem, co se děje: neznámý tasil meč. Ucítil jsem nad sebou poryv vzduchu, když ho roztála dopadající čepel.

Chtěl jsem se pohnout, bránit se úderu, který mě měl přivést na dosah bran smrti, ale nemohl jsem. Tělo jsem měl jako z olova.

„Zmizte!“ vykřikla žena. „Zmizte už! Nebo vás prokleju!“

Meč nedopadl.

Nastal okamžik ticha.

„Přijdou,“ zachraptěl nakonec muž. „Věz, že se tak stane.“

Ozvaly se jeho kroky, vrznutí dveří a tupá rána, jak je prudce přirazil.

Nerozuměl jsem tomu. Jakou nad ním měla žena moc, když dokázala zastavit jeho ruku?

Chvíli plakala, zajíkala se. Přišlo mi, že to trvá snad polovinu věčnosti – a já netušil, jestli prolévá slzy kvůli mně, nebo kvůli někomu jinému. Když konečně přestala, ucítil jsem její dotek na ruce; přejela mi bříšky prstů po paži. Bylo to elektrizující, spalující...

„Bude to v pořádku,“ šeptala mi do ucha. „V pořádku.“

Upadl jsem do snu.

Byl zvláštní, bizarní.

Stál jsem uprostřed ulic velkého ultramoderního města vystavěného do podoby galaktické spirály; jeho výškové budovy

sahaly k obloze jako zdvižené, hrozící prsty. Nebe nebylo normální, zahalovala ho totiž nepřírozeně mohutná bouřková mračna. Panovala tu téměř úplná tma. Prosvětlovaly ji jenblesky. Bylo jich tolik... oslepovaly mě. Zakryl jsem si oči hřbetem ruky.

Kerberos, zněla slova v tom snu. Kerberos přišel.

Co je to... Kerberos?

Jeden blesk sjel kousek ode mě, tak blízko, že mě málem usmažil. Na kůži jsem cítil statickou elektřinu. Pohlédl jsem na místo, kam dopadl; jen pár kroků ode mě zela uprostřed rozpraskaných ker permaasfaltu hluboká jáma. A v ní vládla temnota... která mě přitahovala...

Pak jsem se probudil.

Tentokrát už jsem měl vládu nad svým tělem. Zavrtěl jsem se. Bolelo mě všechno, snad každíčký sval. Moje nervová soustava hořela. Ale já byl za ty pocity vděčný, protože jsem žil.

Otevřel jsem víčka, stále ztěžklá snem. Všechno kolem tounulo v mlze, protože jsem měl zakalený zrak. Prohlédl jsem až po několikrát mrknutí.

Ležel jsem na slaměném lůžku a byl zakrytý vydělanou kůžešinou, která vypadala, jako by ji stáhli z medvěda. Rozhlédl jsem se: místnost byla setmělá a ponurá. Stál v ní kamenný krb, v němž plameny olizovaly několik polen. Dřevěný stůl. Stolička. Datafólie. Mnoho datafólií. Jedna z nich ležela roztažená na stole.

Ve vzduchu se vznášel zvláštní pach; možná kadidlo.

Posadil jsem se.

Chvíli se mi točila hlava, myšlenky plynuly jedna za druhou.

Kde to jsem? Jak jsem se tu ocitl? A jedna byla zvláště závažná. Kdo jsem? Dokázal jsem všechno kolem sebe popsat, pojmenovat, ale má vlastní identita mi unikala mezi prsty.

Bylo to znepokojující.

Postavil jsem se a přivrávorál k jedinému oknu.

Stmívalo se, všechno kolem bylo ponořeno do dlouhých stínů, ale i tak jsem toho viděl dost. Byl jsem v nějaké vesnici tvořené chatrčemi podobnými té, v níž jsem se probudil. Jejich konstrukce byla smíšená, částečně bylo použito dřevo, částečně kusy plastových přepážek a velké ultraželezné pláty. Spatřil jsem i solární baterie na střeše jednoho z domů. Vesnice byla obehnána palisádou z naostřených kůlů.

Za oknem jsem zahlédl nějaký pohyb. Byli to dva muži odění v kůžích. Oba měli na hlavách přilby a v rukou drželi široké meče. I přesto, že jejich vzezření bylo ryze středověké, se jim u opasků pohupovala pouzdra se střelnými zbraněmi.

Došlo mi, že hlídají chatrč. Ne chatrč, to mě, mě hlídají.

Se soumrakem se k zemi snášela hustá mlha. Jeden z mužů s pomocí křesadla rozžehl pochodeň. Rozhlédl se a zabloudil pohledem někam za palisádu. Vypadal nervózně.

Odstoupil jsem od okna a došel k roztažené datafólii, která ležela na stole. Chvilí jsem v ní listoval. Narazil jsem na makabrobní obrázky a nějaký text psaný písmem, které jsem neznal.

A položil jsem si znepokojivou otázku. Kdo je má hostitelka?

Jako na zavalanou vrzla vrátka.

Otočil jsem se.

Spatřil jsem vychrtlou ženu oděnou v odrbaných hadrech, černé mastné vlasy jí padaly do pobledlé propadlé tváře. Oči měla temné jako hluboká noc a pichlavé jako trnka; planul v nich zvláštní, znepokojující oheň.

Namířila na mě kostnatý prst, ruka se jí při tom nekontrolovatelně chvěla. „Ty!“ vyhrkla. „Ty jsi vzhůru. Probudil ses.“ Potom si všimla toho, co jsem dělal. Vrhla se ke mně, odstrčila mě a stáhla datafólii. Chvilí ji chovala v náručí, jako by to bylo dítě. „Nikdy nesahej na mé datafólie, rozumíš?!“

„Když si to přeješ...“

Věnovala mi rychlý pohled a pak jím uhnula stranou, jako by se mi nedokázala delší dobu dívat do očí. „Léčila jsem tě. Už je ti lépe?“

Přikývl jsem.

Naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si mě prohlížela. Vypadala při tom jako velký vyděšený pták. Ostatně všechny její pohyby byly příliš trhané, nepřírozené. „Jsi jiný než ti dva ostatní,“ vysvětlila mi nakonec. „To proto se tě tak bojí.“ Ukázala ven, kde stáli muži na stráž.

„A ty se mě nebojíš?“

„Možná by ses měl bát ty mě.“ Zachichotala se divným smíchem, který mi pronikl až do morku kostí. „Prý ho nesu. Ďáblovo znamení.“

Chvíli jsem uvažoval, zda je zvláštní stvoření, v jehož chatrči jsem se ocitl, duševně v pořádku. Možná proto z ní mají ostatní lidé takový strach... bylo to však jen nepochopení, nic víc.

„Jak ti mám říkat?“ zeptal jsem se jí.

„Nazývají mě různými jmény. Ale jsem Rebeca. A ty? Kdo vůbec jsi?“

Zapátral jsem v mysli. Vlastně jsem to nevěděl.

Znovu ty otázky.

Kdo jsem?

„Netuším,“ odpověděl jsem popravdě.

„Potom jsi Bezejmenný.“

„Bezejmenný?“

„Budu ti tak říkat. Jsi Bezejmenný a staneš se mým Temným mstitelem.“

Vzal jsem to jako fakt.

„Ty datafólie...“ obrátil jsem opět pohled k věcem, které mě tak lákaly, aniž bych tušil proč. A ona je tak střežila – možná právě proto.

„Nesahej na ně! Jsou mé! Mé!“

Přistoupil jsem k ní a snažil se ji uklidnit. „To je v pořádku.“

Ucukla a vyděšeně se stáhla do kouta, kde se roztřásla. Raději jsem z její komfortní zóny ustoupil. A přemýšlel jsem o všem, co jsem se tu dozvěděl.

„Prý tu jsou se mnou další dva,“ oslovil jsem ji po chvíli. „Kdo?“

„Starý muž a mladá žena, ještě děvče. Není jí víc než osmnáct, možná devatenáct.“

„Jak jsme se tu ocitli?“ položil jsem další otázku.

„Naši Lovci se dostali až k hranici Temného území. Zavedl je tam kouř, který stoupal vysoko k nebi. A tam jste leželi poblíž trosek strojů, jež nikdo z nich dosud neviděl. Kromě vás tam byla ještě jedna žena, ale ta nepřežila. Ráno jsme ji pohřbili před palisádou.“

Nevěděl jsem, zda pro ni mám truchlit, nebo ne. Rozhodl jsem se tedy, že to nechám na později, pokud k tomu bude skutečný důvod.

„Kapitán tě chtěl zabít,“ pokračovala. „Ale já jsem to nemohla dovolit.“

Došlo mi, že Kapitán byl muž, který s ní předtím mluvil. Ale proč zrovna Kapitán? Nejvyšším mužem ve vesnici by měl být přece logicky starosta...

Ihned jsem myšlenky odsunul stranou – v jejích slovech se totiž skrývalo něco podstatnějšího. Klíč. Klíč k tomu, kým jsem. Klíč k mé minulosti.

Ty trosky strojů u území, které nazývala temným...

Došel jsem ke dveřím, ale ona se na mě pověsila. Skoro nic nevážila, tak moc byla vychrtlá. Zaryla mi nehty hluboko do předloktí. „Nikam nesmíš! Zatím. Naber sílu. Jinak tě zabijí!“

„Nemám z nich strach.“

„Ale měl bys mít. Lovci jsou vycvičeni k boji. Jejich meče jsou ostré a smrtící. A zbraně mají vždycky nabitě. Věř mi.“

Nechal jsem ji, aby mě odvedla k lůžku, na něž mě posadila. Měla pravdu. Ještě jsem nebyl úplně při síle. Přesto jsem věděl, že bych ty muže dokázal přemoci. Protože jsem byl bojovník. Cítil jsem to v kostech. Stejně jako jsem slyšel hlas na okraji své mysli lačnicí po krvi... a stahující mě někam, kam jsem nechtěl.

„Co je to Temné území?“ zeptal jsem se, abych ho zapudil.

Rebeca se otrásla. „Místo, jemuž se máme vyhnout. Místo, kde sídlí *sceadugengani*. Démoni. Noční chodci.“

Sceadugengani. To slovo už jsem kdysi slyšel. Ale kde?

„Útočí na nás desítky let,“ pokračovala. „Prolili tolik naší krve... Je jich stále víc, a nás míň. Podlehne jim. Jednou.“

„Vidělas někdy ty *sceadugengany*?“

„Ano.“

Neznělo to moc přesvědčivě...

Mohla to být jen lež, strašák, který tyhle lidi drží v jejich vesnici.

Na okamžik jsem se pozastavil nad svým uvažováním. Bylo chladné, racionální. Kdo vůbec jsem? Znovu ta otázka.

„*Sceadugengani* přicházejí jen za mlhy,“ pokračovala Rebeca a ukázala ven, kde už den definitivně přešel v noc. „Ale tady ve vesnici jsme před nimi chránění. Nikdy se nedostali dovnitř. Tam venku však...“ Chvíli se dívala do země. „Když jsem byla malá, vydal se do mlhy můj otec. Nedbal na varování. A už nikdy, nikdy se nevrátil.“ Vrhla na mě vyčítavý pohled. „Ty... ty mi nevěříš! Nevěříš mi!“

„Já...“

Zničehonic vytřeštila oči. Nedívala se na mě, ale někam stranou. „Oni... oni přicházejí. *Sceadugengani*. Cítím to.“

Náhle se venku rozezněl roh.

Tázavě jsem se na ni podíval.

Chvěla se, jako by měla zimnici. „Vidíš, já to říkala. Říkala.“

Vzhlédla. „Lovci je budou držet ve velké vzdálenosti od palisády. Vím...“

Znovu se ozval roh. A pak výkřik. Za oknem se mihl oheň.

Vstal jsem a vyrazil ke dveřím. Tentokrát se mě už nepokusila zastavit.

„Bezejmenný,“ uslyšel jsem ještě za sebou její hlas – tentokrát chladný a plný temné hrozby. „*Sceadugengani* si přišli pro tebe! Dávej pozor!“

2

Jakmile jsem vyšel před chatrč, objaly mě lepkavé a studené prsty mlhy, pod nohama mi půda měkla v bláto. Dala se do mě zima.

I když Rebeca zůstala uvnitř, stále jsem v mysli slyšel její naléhavý hlas.

„*Sceadugengani* si přišli pro tebe!“

Možná jsem netušil, kdo jsem, ale věděl jsem, že je to nesmysl. Žádní démoni nejsou. A už vůbec ne *sceadugengani*.

Na malý okamžik jsem si na něco vzpomněl.

Jak ležím pod dekou, v ruce hrnek teplého kaka. Venku za oknem skučel vítr a opíral se do větví starého jasanu, který měl otec dávno pokácet – ale neudělal to. Ozvalo se zavržení a jedna z větví udeřila do okenní tabule.

„Právě v těchto nocích vycházeli *sceadugengani*.“

Hlas patřil starému moudrému muži s kůží zbrzděnou letokruhy vrásek. Věděl jsem, kdo to byl – můj dědeček.

Nyní jsem cítil přesně to co tehdy. Ne strach, ale... vzrušení. Chtěl jsem, aby mi vyprávěl. Příběh o *sceadugenganech*, příběh o Nočních chodcích. Fascinoval mě.

„Hej!“ vytrhl mě z myšlenek ponořených do minulosti cizí hlas.

Vykročil ke mně jeden z mužů, kteří hlídali chatrč. Stejně jako jeho druh byl vysoký a svalnatý, meč svíral pevně, na silné tváři klikatou jizvu. Nepochyboval jsem, že je dobrým bojovníkem. Stejně tak jsem ale věděl, že se mi nemůže rovnat.

Druhý z mužů vytáhl z pouzdra na opasku zbraň, jejíž hlaveň se zaleskla v záři nedalekého ohně.

Poznal jsem ji.

Byla to laserová pistole MX105.

Tenhle typ se nevyrábí už více než sedmdesát let. Byl to jen slabý, zastaralý laser. Relikt. Nedokázal prostřelit tělo, jen spálit kůži až na maso.

Muž mávl zbraní. „Teď dej ruce za hlavu a lehni si na zem. Dálejší!“

Poslechl jsem ho. Anebo jsem se tak alespoň tvářil.

Když jeho ostražitost polevila, vyrazil jsem do protiútoků. Ne proti němu, ale proti jeho druhovi s mečem. Vše kolem jako by se zpomalilo. Ale nebyla to pravda; to já jsem byl rychlejší.

Rebeca měla pravdu. Nebyl jsem jako ostatní. Jako nikdo z nich.

Chytil jsem prvního z mužů za ruku, v níž svíral meč, obtočil se kolem něj a zaštitil se jím. Jeho druh vystřelil – zásah laserem jsem neschytl já, ale nebožák, za nímž jsem se kryl. Vykřikl a já cítil, jak jeho tělo zvláčnělo. Vytrhl jsem mu z pouzdra nůž a mrštil s ním proti střelci. Zabodl se mu těsně pod ohryzek. Nebožák pustil zbraň, klesl na kolena a držel se za krk, z něhož stříkala krev.

V jeho očích jsem viděl výčitku.

Stejně jako v očích lidí, které jsem zabil. Vždycky to bylo stejné. A já na jejich pohledy nikdy nezapomněl. Byly dny, kdy mě strašily ve snech. A dny, kdy byly vzdálené, kdy mi přišlo, že jsem to ani nebyl já, kdo je zabil – a možná to byla

pravda. A další dny, kdy jsem si byl jistý, že to bylo nutné, že to byla oběť učiněná pro vyšší dobro. A já žádnou lítost nepocítoval...

A věděl jsem ještě jedno. Zavraždil jsem stovky lidí. Možná tisíce...

Druhý z mužů mezitím definitivně dodělal.

Sehnul jsem se k prvnímu, odepnul jsem mu opasek s pochvou na meč a pouzdrem, v němž si hověla další *emiksstopětka*, a ozbrojil se. Potom jsem mu ze zmrtvělé ruky vykroutil zbraň a potěžkal ji. Byla překvapivě lehká.

Vyrazil jsem do mlhy. Do tmy.

I když byly pochodně umístěné v pravidelných rozestupech, stejně jsem viděl mizerně. Mlha byla hodně hustá, ovíjela se kolem mých nohou jako by mě chtěla spoutat.

Někde jsem slyšel hlasy. Výkřiky. V té tmě. V mlze.

Přikrčil jsem se ke stěně jednoho z domů, matně jsem viděl další, vystavěný z hrubě opracovaného dřeva a velkých ultraželezných plátů. Vedle něj jsem spatřil velký černý stín. Když jsem přišel blíž, vystoupila z mlhy bugina, stejně zastaralá jako zbraň, již jsem měl v pouzdře.

Co jsou ti lidé vůbec zač?

A kde to jsem?

Potom jsem něco zaslechl. Hlas. Ženský.

„Prosím, nenuť mě...“ vzlykal.

Pohlédl jsem do mlhy. Náhle získala podobu a tvar: zformovala se v tmavovlasou ženu s bledou pokožkou. Byla úplně nahá, mezi panenskými ňadry se jí skvěla dlouhá zubatá jizva. Do tváře jsem jí neviděl, protože ji měla skloněnou k zemi.

Přesto jsem ji poznával.

Vzpomínka.

Na to, jak se na mě dívá. Stejným pohledem jako muž, jemuž jsem před chvílí probodl krk. A já věděl, že jsem ji zabil. Kdysi.

Klesl jsem na kolena, cítil jsem, jako by mi neznámá síla sevrhla hrdlo. Ta vzpomínka byla tak... silná.

Přízrak ženy stále levitoval v mlze. Najednou vzhlédla. Místo očí měla jen dva zkrvavené krátery, které se mě chystaly pohltnout.

Na okamžik jsem uhnul pohledem. V tu chvíli zmizela. Zůstala jen mlha a tma a já nevěděl, zda bylo to, co jsem viděl, skutečné, nebo jestli si se mnou hrála jen má mysl.

Vstal jsem.

„Otevřete bránu pro hlídku!“

Ten hlas už jsem slyšel. Patřil muži, který navštívil Rebečinu chatrč. Kapitánovi, vůdci těchto lidí.

Zaslechl jsem další hlasy. Vysoké, rozčilené. Plné strachu a napětí. Odpovídaly mu.

Vyrazil jsem za nimi jako můra za světlem.

Mlha zvolna řídla. Spatřil jsem další stavení, jedno připomínalo kostel, jiné velkou stodolu. Potom něco velkého, většího než běžný dům. Přimhouřil jsem oči. Byl to nákladní transportér, typ *RhodeIsland*. Jeho motory byly očazené, jeden byl dokonce po obvodu rozervaný, jako by vybuchl. Někdy hodně, hodně dávno. Bylo mi jasné, že stroj už nikdy nepoletí.

Vedle něj stál menší raketoplán, typ *StarExplorer*. Stejně jako transportér byl více než osmdesát let starý. Tenhle typ, experimentálně osazený fúzními motory, byl mimo jiné testován na *Eridanu*, první lodi schopné létat hyperprostorovými koridory.

Věděl jsem toho hodně. O lodích.

Protože je můj otec navrhoval...

Vybavil jsem si ho. Jak stojí uprostřed pracovny, před ním zhmotnělá holoobrazovka, na níž pomocí holopera vytváří obrysy lodi. A nemá čas si se mnou hrát...

Vybavovalo se mi tolik věcí. Dokázal jsem je popsat, pojmenovat, ale má vlastní totožnost mi stále unikala. Bylo to frustrující.

Když mlha klesla ještě víc, uviděl jsem palisádu opevňující vesnici. Na bojové plošině při jejím vrcholu stáli muži ve zbroji, každých pět kroků jeden.

Přeběhl jsem volné prostranství, které ji dělilo od nejbližšího domu, a po žebříku z nahrubo opracovaného dřeva jsem vyšplhal na plošinu.

Nikdo si mě nevšímal. Mysleli si, že patřím k nim.

Napravo jsem spatřil masivní bránu sevřenou dvěma vízkami; právě ji otevírali dva muži. Když jsem se podíval na druhou stranu, do kraje, zjistil jsem, že je palisáda z vnější strany osazená ultraželeznými pláty anebo překrytá hliníkovými fóliemi. Zem pokrývala hustá mlžná clona vysoká půl druhého metru. Zahlédl jsem také vzdálenou hradbu lesa a nějaké skály.

Vzpomněl jsem si na to, co říkala Rebeca.

Že sceadugengani přicházejí s mlhou.

Náhle jsem v ní uviděl čtyři jezdce, všichni drželi pochodně. Cválali, ale přesto se zdáli být ostražití, neustále se ohlíželi. Vzápětí jeden z nich vykřikl – a něco ho stáhlo i s koněm do mlhy. Dál se ozývaly jen jeho neartikulované výkřiky a bolestné ržání.

Nikdo z jeho druhů se mu neobrátil na pomoc, všichni dál mířili k otevřené bráně, kterou se do vesnice valila mlha.

Zbývalo jim deset metrů, když padl další kůň. V jednu chvíli cválal k bráně, v další byl i s jezdcem stažen do mlhy. A já neviděl, co to udělalo. Co mělo takovou sílu, aby to strhlo jezdce i s koněm?

Vzápětí zbylí bojovníci dojeli k bráně.

„Zavřete ji!“ křičel Kapitán. Byl to podsaditý chlápek, vysoký

soтва metr sedmdesát, ale paže měl jako sochory. „Okamžitě! Na co čekáte?! Kruci. Já říkal, že na nás ti cizáci přivolají zka-
zu! Pokud přežijeme, zítra je nechám zabít!“

Pokud někdo dřív nezabije tebe, pomyslel jsem si a pevně se-
vrhel laserovou pistolí.

Stačil jediný výstřel, a spálil bych mu hlavu. Ale zatím jsem
to neudělal. Uvědomoval jsem si totiž, že on není mým oprav-
dovým nepřítelem.

Ten se totiž skrýval v mlze.

Muži konečně zavřeli bránu.

„Zápalné šípy!“ vykřikl Kapitán. „Ted!“

Až v tom okamžiku jsem si všiml, že někteří muži na bojové
plošině drží luky. Ti nyní přešli k ohni, který hořel v nedale-
kém barelu, a zapálili si v něm hroty šípů. Potom je nasadili do
tětiv a vystřelili přes palisádu k zemi. Okamžitě tam vyšlehly
plameny.

Došlo mi, co se děje – vesnici obkružoval příkop, v němž
byla hořlavina, možná nafta.

Plameny se pomalu šířily a nakonec ohnivá stěna obklopila
celou palisádu. Tak proto ty ultraželezné pláty a hliníková fólie
na její vnější straně...

Všiml jsem si, jak dva muži něco tahají po žebříku na vrchol
jedné z věžek flankujících bránu. Přimhouřil jsem oči. Byla to
velká laserová zbraň, ale ne ve vojenské modifikaci – většinou
se zavěšovala pod trup lodí a sloužila k ničení meteoroidů, kte-
ré by ji mohly ohrozit.

Muži ji vytáhli na trojnožku a aktivovali. Její ústí rudě za-
žhnulo. Po žebříku k nim vystoupil další bojovník, s dlouhými
vlasy černými jako smola a širokými rameny; mnohem vyšší
a robustnější než ti dva. Byl skoro stejně vysoký jako já sám.
Postavil se za zbraň.

„Ukaž těm prevítům, zač je toho loket, Ciárane!“ křikl na něj

Kapitán. „Ať se zase stáhnou na Temné území a nás nechají na pokoji!“

Vysoký a statný chlap, Ciáran, namířil zbraň do mlhy. Potom vypálil. Krvavě rudý paprsek proťal mlhu v širokém oblouku. Odněkud se ozvalo zakvílení – tak děsivé, že jsem si musel zakrýt uši, stejně jako všichni, kdo se mnou byli na bojové plošině.

Ciáran vzápětí deaktivoval zbraň.

Rozhostilo se ticho. Muži vyčkávali.

„Odtáhli!“ vykřikl někdo. „Odtáhli!“

Ale slyšel jsem ten podtón. On tomu nevěřil. Stejně jako zbylí muži. Stejně jako já.

Ticho, v němž by byl slyšet i padající špendlík, bylo zlověstné.

Následující výbuch mě málem srazil na bojovou plošinu. Otočil jsem se. Odněkud se valil kouř. Vypadalo to, že v těch místech nevydržela protipožární ochrana palisády. Anebo ji někdo – nebo něco – probořil.

Zazněly výkřiky. Ženské i mužské.

Došlo mi, co se stalo.

Útok na palisádu byl předstíraný. Jen léčka.

Kvůli tomu, aby se mezitím jiní *sceadugengani* dostali do vesnice...

3

Polovina mužů zůstala na bojové plošině, očekávali další útok zvenčí, polovina zamířila do vesnice. A s nimi i já.

Nezapomínal jsem totiž na to, co mi řekla Rebeca: že jsou tu kvůli mně. A stejně tak tu určitě budou i kvůli lidem, kteří se tu se mnou ocitli. Oni jsou klíč k mé minulosti. Nemohl jsem připustit, aby se jim něco stalo.

Musel jsem za Rebekou. Zjistit, kde je Kapitán drží.

Oddělil jsem se od mužů, kteří mířili k místu, kde zuřil požár, a oběhl jeden z domů. Strnul jsem. Byla tam ohrada plná hospodářských zvířat. Prasat, ovcí, krav. Všechna byla do jednoho mrtvá, někdo jim něčím hodně ostrým rozpáral břicha, takže vnitřnosti vyhřezly ven; stalo se to teprve před chvílí, protože se z nich ještě kouřilo. Každé zvíře mělo také rozervané hrdlo a ohlodanou hlavu v oblasti spánku, jako by se něco chtělo dostat k jejich mozku.

Ohrada byla, co by kamenem dohodil od palisády. Když zvířata někdo vraždil, ani nemukla; alespoň já jsem nic neslyšel. Útok tedy přišel velmi rychle, takřka zničehonic. Stejně jako smrt. A ten, kdo to měl na svědomí, se plížil mlhou a temnotou...

Už jsem chápal, proč místní tvorům říkají *sceadugengani*, Noční chodci.

Pevně jsem sevřel jílec meče.

V tom okamžiku jsem za sebou vycítil něčí přítomnost – našťěstí lidskou.

„Ty!“ vyhrkl neznámý třesoucím se hlasem, který neměl daleko k pláči.

Otočil jsem se. Proti mně stanul jeden z obyvatel vesnice, subtilní muž s hranatým obličejem a dopředu vystrčenou bradou. Nepatřil k bojovníkům, k Lovcům, jak je nazývala Rebeca. Tohle musel být farmář nebo kupec. Možná právě ten, jemuž patřila uhynulá zvířata.

„Ty!“ zamumlal znovu a namířil na mě *emiksstopětku*. „Ty k nám nepatříš! Jsi jedním z nich!“

„Polož zbraň!“ poručil jsem mu. „Nechci ti ublížit.“

Zasmál se. „Já...“

Potom ho něco zatáhlo do tmy. Tak rychle, že jsem nebyl schopný určit, co to bylo – i přesto, že jsem měl zostřené smysly.

Na to jsem si vzpomínal.

Ze tmy se ozývaly mužovy neartikulované výkřiky. A praskání kostí.

Rozběhl jsem se za ním a cestou vytáhl jednu z pochodní, která byla zabodnutá do země.

Vzápětí se po mně něco ohnalo. Spatřil jsem patnáct centimetrů dlouhý, srpovitý dráp. Díky zrychleným reakcím jsem včas ucukl a sekl po nepříteli mečem. Ozvalo se zasyčení. Znovu jsem sekl, ale útočník, *sceadugengan*, už byl pryč.

Záhy jsem v mlze uviděl obrys muže. Ležel na zemi a ruce i nohy měl rozhozené, takže připomínal písmeno X. Poklekl jsem k němu, ale přesto jsem se pořád soustředil na okolí – protože útok mohl přijít odkudkoli. Bylo by to typické chování predátorů: zranit jednoho a pak zaútočit na druhého, který se mu vypraví na pomoc. Muž měl rozpárané stehno, z něhož čouhala slonovinově bílá kost. V ráně jsem spatřil chuchvalce slin. Naštěstí nedošlo k porušení stehenní tepny. Zvládne to.

Muž sebou náhle trhl a vytřeštil na mě oči.

„To bude dobré,“ chlácholil jsem ho. „Dojdu pro pomoc.“

„Vy...“ zakoktal se. „Vy to nechápete...“ Chytil mě za ruku. „Zabijte mě! Zabijte mě, dokud je ještě čas! Prosím!“

Nechápal jsem, proč mě o to žádá. Tohle nebylo smrtelné zranění, nebylo nutné provést eutanazii.

Muž se náhle prohnul jako luk – tak silně, až jsem se obával, že si zlomí páteř. Vydal z hrdla vysoký, neartikulovaný výkřik, který snad ani nepatřil člověku, a začal se zmítat. Snažil jsem se ho udržet na zemi. O to víc mi vzdoroval.

„Pust' ho!“

Otočil jsem se. Za mnou stál vysoký černovlasý válečník, kterému Kapitán říkal Ciáran. Měl keltské jméno a opravdu vypadal jako dávný pohanský hrdina. Dojem podtrhovala i jeho

tmavá bradka, kterou měl spletenou do dvou copánků. V ruce držel prastarou útočnou pušku MX110.

Vstal jsem od muže svíjejícího se v krvi a blátě a úkosem pohlédl na válečníka. „Raději přiveď pomoc.“

„Toho už nikdo nezachrání. Podívej se.“

Muž se znovu prudce vyklenul a já sledoval, jak se jeho kůže začíná měnit. Zbarvovala se do šeda. Vzápětí něco prorazilo jeho koženou vestu v oblasti zad. Osten, který mu vyrašil přímo z těla.

Takže proto mě prosil, abych ho zabil...

Nocí proletěl laserový paprsek a spálil mu hlavu. Muž znehybněl.

Ciáran sklonil zbraň k zemi. „Jak jsem říkal, není mu pomoci,“ zašeptal.

„Co se s ním dělo?“

„Měnil se v *sceadugengana*. Stačí jedině škrábnutí, a oběť zmutuje v jednoho z nich. Tímhle způsobem se množí.“ Potřásl hlavou. „Takhle před lety zemřela i má sestra. Naštěstí jsem ji stačil zabít dřív, než byla přeměna dokonána. Její duše nyní spočívá v Anwnnu.“

Anwnn.

To byl velšský název pro podsvětí.

I o něm mi kdysi dědeček vyprávěl...

Jeden živý za jednoho mrtvého...

Náhle jsem vycítil nebezpečí, tentokrát však nepřicházelo ze tmy. Vytáhl jsem z pouzdra *emiksstopětku* a namířil ji na Ciárana – ve chvíli, kdy i on proti mně obrátil zbraň.

„Kapitán mi řekl, že by nebylo moudré nechat tě naživu,“ zavrčel válečník.

„Proč?“

„Nejsi jako my. Ani jako ti, kteří s tebou přišli.“

„A co si myslíš ty?“

„Na mně tu nezáleží.“

Zavládlo ticho. Oba jsme na sebe mířili, ruce na spouštích. Určitě bych ji dokázal zmáčkнуть dřív než on, ale já jsem toho muže nechtěl zabít. Měli jsme totiž něco společného: oba jsme byli bojovníci.

Někde v dále se ozývaly výkřiky. Střelba z pušek. Hořel tam oheň, plameny šlehaly vysoko k nebi zataženému těžkými dešťovými mraky. Stačilo by, aby se protrhly a pomohly plameny uhasit. Jenže zdejší bůh – anebo bohové, ať už tito lidé uctívali kohokoli – vesnici nepřál.

Něco se mihlo ve tmě nalevo. Jen nejasný obrys. Mohlo to být cokoli, ale já věděl, že tam byl. *Sceadugengan*. Ucítil jsem, jak mi po spánku sklouzla kapka potu.

Nejdřív se ze tmy vynořila dlouhá, zubatá tlama plná hákovitých zubů ostrých jako jehly. Tvor neměl oči, takže bylo záhadou, podle čeho se orientuje. Následovala dlouhá masitá šíje a hrud' – přední končetiny ovšem chyběly. V oblasti páteře mu ze zad vyrůstaly bodce. Měl dlouhé, svalnaté nohy a na jednom z prstů ostrý srpovitý dráp. Následoval ne jeden, ale hned dva ocasy osázené hroty. Tvor jimi pohupoval na obě strany, nezávisle na sobě.

Připomínal mi dinosaura z nějaké dětské encyklopedie. *Dromeosaura*, velice podobného *deinonychovi*. Až na to, že tahle verze neměla oči a přední končetiny. Navíc přebýval ocas. A taky byl tenhle tvor rozhodně vyšší, v kohoutku měřil metr dvacet. A byl i těžší: odhadem vážil takřka dva metrické centy.

Vypadalo to, že nás *sceadugengan*, přestože bez očí, nějakým způsobem sleduje, střídavě natáčel čenich ke mně, střídavě k Ciáranovi. Všiml jsem si, že ho má zvláště podobaný. Jako žralok... Používá snad k lovu něco na způsob sonaru?

Tvor na mě zavrčel a otevřel tlamu – vynořila se z ní druhá, vnitřní čelist. Ani tu *deinonychus* neměl...

Pohledem jsem se střetl s Ciáranem.

Kývl na mě. Naše spory byly zapomenuty. Prozatím.

Oba jsme obrátili zbraně proti *sceadugenganovi* a začali pálit. Tvor však hbitě uskočil, dosedl na střechu jednoho z domů a v letu po mně švihl ocasem. Jeden z bodců jen těsně minul mou levou ruku.

Znovu jsem vypálil – tentokrát laserový paprsek *sceadugengana* zasáhl do stehna a tvor podklesl. Místo aby mu paprsek spalil kůži, odstranil z ní jen několik tvrdých šupin. Usoudil jsem, že ty tvory je velmi těžké zabít.

Sceadugengan zavyl a zmizel do tmy.

Ciáran ho chtěl pronásledovat, ale já ho chytil za paži. Čekal jsem, že se mi vysmekne, on ke mně však jen obrátil tvrdý, modrý pohled.

„Ti lidé, kteří se tu ocitli se mnou,“ naléhal jsem na něj. „Kde jsou?“

Pochopil.

„V Kapitánově domě. Pojd' za mnou.“

Rozběhli jsme se ztemnělou vesnicí. Minuli jsme několik bojovníků s meči, viděli pár mrtvých, jejichž život však ukončily laserové pušky a pistole, a dva zabité *sceadugengany* se sečnými ranami na trupech.

Ciáran si všiml, na co se dívám. „Lépe je zabiješ mečem s ultraželeznou čepelí,“ houkl na mě. „Umíš bojovat s chladnými zbraněmi?“

Přikývl jsem. Protože jsem věděl, že jsem k tomu byl vycvičený.

Ciáran mě rychle zavedl do zbrojnice – získal jsem tam ještě jeden meč. I on měl dva, uložené v kožených pochvách, které nosil na zádech.

Znovu jsme se rozběhli.

Brzy mi došlo, kam míříme – k raketoplánu a transportéru

typu *RhodeIsland*. Tak to byl tedy Kapitánův dům... A velká budova poblíž, která mi připomínala stodolu, byla síň, v níž vládl.

Ciáran se zastavil, já zůstal stát vedle něj.

Rebeca měla pravdu. *Sceadugengani* šli skutečně po mně a mých „druzích“. Dva stáli na střeše transportéru a hrozivě na nás vrčeli, další čtyři se snažili dostat dovnitř – servisním poklopem a posuvnými dveřmi.

Za superskleněným průzorem jsem spatřil tvář mladé plavovlasé ženy, spíše ještě dívky. Přestože na ni tvorové zle dotírali, byla klidná, připravená bojovat. Přišla sem se mnou – ale já vůbec netušil, kdo to je.

Vzápětí na nás zaútočili čtyři *sceadugengani*. Dva na mě a dva na Ciárana.

Sekl jsem prvního z nich do krku, druhého, který se ke mně blížil z opačné strany, jsem tvrdě nakopl do hrudi. Nečekal to, a tak to jeho útok zpomalilo. Měl jsem tedy možnost zasáhnout ho druhým mečem do tlamy. Ulomilo se mu přitom několik šupinatých plátů, z rány začala dokonce vytékat krev – byla zelečná jako brčál.

Tvor zavřeštěl a vystřelil proti mně vnitřní čelist – kterou jsem mu druhým mečem odsekl. Kolem se rozstříkla krev. Zvíře se na okamžik stáhlo, aby si lízalo rány.

Zatímco jsem zápolil s ním, jeho druh po mně sekl smrtícím srpovitým drápem. Ucítil jsem ostrou bolest na ruce. Než jsem se stačil vzpamatovat, tvor po mně máchl ocasem, který jsem ale odrazil mečem a druhý mu přitom vrazil do obnažené hrudi. Cítil jsem, jak ostří proniká skrz tvrdé šupiny do masa. Tvor zavřeštěl a nalehl na meč ještě víc. Neudržel jsem pod tím nápořem rovnováhu a sesul se k zemi, *sceadugengan* skončil na mě. Jeho smrtící zuby jsem měl jen pár centimetrů od krku. Kapaly na mě jeho sliny.